

DOBRUŠSKÝ ZPRAVODAJ 12|2020

Vyznání Dobrušce

Vážený a milí přátelé, Dobrušťáci, narodil jsem se v Brně, už ve čtrnácti letech jsem odešel na vojenské gymnázium do Opavy a po následném studiu vojenské vysoké školy v rodném městě jsem se rok po svých dvacetinách ocitnul v Dobrušce. Jako mnoho mých předchůdců i následovníků mě sem – coby absolventa oboru vojenská geodézie a kartografie tehdejší Vojenské akademie – v roce 1996 přivedla umístěnka do tehdejšího Vojenského topografického ústavu, všeobecně známého jako VTOPÚ. S Dobruškou jsem následně spojil dlouhých dvanáct let svého života. Poté jsem

se přemístil do Belgie, v roce 2009 se oženil a od roku 2011 žiji se svojí rodinou v Praze. Posledních šest a půl roku do mého života Dobruška zase patří, protože zde pracuji. Podtrženo sečteno – téměř čtvrtstoletí jsem spojen s Dobruškou. Tak či onak, více či méně.

Dnem 31. prosince 2020 mé působení v tomto malebném podorlickém městečku končí...

Tolik fakta.

Ale lidský život – našťastí – není jen o suchých faktech. Zcela upřímně říkám, že pro mě Dobruška je a navždy zůstane silně emotivní záležitostí, zůstane městem mého srdce. Brňáci i Pražáci snad promínou. Prožil jsem zde úspěchy i zklamání, radosti i smutky, opravdová kamarádství, lásky, ale i bolesti. Jako mladý jsem právě tady pochopil, že drby a nepravdy nezastavíte, a tak je třeba si jich nevsímat. Zkrátka, školu života jsem absolvoval zejména zde. Prožil jsem tu podstatný a krásný kus života. Žil jsem tady v době, kdy neexistoval jižní silniční obchvat ani Penny Market. Zažil jsem tu devastující povodeň. Poslouchal jsem tu dnes neexistující rádia OK nebo Metuje. Často

a rád jsem jezdil dobrušskou lokálkou s legendárním průvodčím Jirkou Faltou. Pořídil jsem si tady své první auto. Na mazánka a pivo jsem chodil k nejlepšímu hospodskému Jirkovi Andršovi. Ve Valském údolí jsem se mockrát účastnil skvělého country

festiválu Orlické ozvěny. Poznal jsem tu spoustu vynikajících lidských bytostí. Nikde jinde nemám tolik osobních přátel. A nemyslím tím jen lidi v kasárnách. Díky svému angažmá mezi dobrušskými ochotníky jsem se seznámil s řadou skutečných osobností nejen z divadelních spolků F. A. Šubert, Čáp i z Divadélka Na štafích. Nikdy nezapomenu na svou první roli z roku 1997. Šlo o prince Alamíra ve Strakonickém dudákově, kde jsem si zahrál se známým hercem Miroslavem Zounarem. Věřte nebo ne, text si pamatuji dodnes. Moc rád vzpomínám i na divadelní plesy či na svá účinkování v proslulých živých betlémech Zdeňka Zahradníka, díky kterému jsem si v červnu 2016 s divadelníky zahrál naposledy. To už jako velitel stálého dislokačního místa Dobruška a ředitel Vojenského geografického a hydrometeorologického úřadu generála Josefa Churavého.

Až s odstupem času, s přibývajícím rozumem, nadhledem a zkušeností, dokáži docenit fakt, že jsem se osobně znal s takovými velikány, jakými byli Vladislav Balcar či Václav Čáp. Nejsou Vánoce, abych si nevzpomněl na Frantu Veverku. Vážím si toho, že znám skvělé pedagogy a kamarády Vaška Hlavsu nebo Honzu Macháčka z Přepych. Nebo Evičku Žabokrtskou, Jitku Kozubovou, Jirku Macha, Jirku Hoňka, Pavla Štěpána a celou řadu dalších... V žádném jiném městě na světě mi netrvá přejít náměstí tak dlouho, jako tady. Moc si toho vážím a upřímně mě to dojmá.

Protože bytostně miluji přírodu, nemohu pominout ani bližší či vzdálenější okolí našeho krásného města. V této souvislosti se mi jako první mimoděk vkrádá krásná vzpomínka na doby, kdy jsme v devadesátých letech s partou nadšenců z Brna organizovali dětské tábory v Suchém Dole přímo pod nádhernými Broumovskými skalami. Srdcovou záležitostí jsou však pro mě dlouhodobě zejména Orlické hory. Měl jsem bezpočet příležitostí vychutnat si jejich krás sám, ve dvou, s rodinou i v partě. Pěšky, na běžkách, na kole, při běhu nebo i v autě. Dcera Verunka a syn Kubíček – rodilí Pražáci – se v Olešnici, v Sedloňově, v Deštném i na Šerlichu naučili lyžovat. A to i díky další dobrušské ojedinelosti nemající paralely nikde jinde, díky fenomenální Veřejné lyžařské škole.

Jako ředitel místního vojenského zařízení si hluboce vážím přátelských a nadstandardních vztahů s představiteli města. V uplynulém období jsme toho hodně dokázali. Zejména se nám v roce 2018 povedlo důstojným způsobem zhostit příprav a provedení oslav doposud nejvýznamnějšího jubilea v historii geografické služby a hydrometeorologické služby naší armády, totiž stého výročí jejich vzniku. S tím souvisí i společné otevření stálé expozice Vojenská geografie Vlastivědného muzea v Dobrušce. Měl jsem vynikající vztahy s oběma starosty své éry, s Petrem Tojnarem i s Petrem Lžíčařem. Děkuji za to. Ale hlavně děkuji za ocenění, kterého se mi dostalo a kterého si nesmírně vážím. Jde o medaili „Za zásluhy o rozvoj města Dobrušky“. Mnohokrát děkuji.

Vážení přátelé,

všechny profesní i soukromé okolnosti zatím ukazují, že můj čas v Dobrušce se už asi vážně naplnil. Ale čtvrtstoletí ze své mysli jen tak nevymažete. Chci Vás ujistit, že mé srdce bude vždy bít pro Dobrušku. A že si sem kdykoli přijedu velice rád přejít náměstí, popovídat s kamarády a koupit to nejlepší české pivo, pivo Rampašák.

S úctou, Váš,
plukovník gšt. Ing. Jan Marša, Ph.D.
ředitel Vojenského geografického
a hydrometeorologického úřadu